

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/7/2022
Identifikačné číslo spisu:	4209210694
Dátum vydania rozhodnutia:	13.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4209210694.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v exekučnej veci oprávneného: RNDr. Juraj Novák - PIKER, s miestom podnikania Trnava, Agátová 3376/1, IČO: 14 119 838, zastúpený JUDr. Darinou Kurňavovou, advokátkou so sídlom Trnava, Kapitulská 5, proti povinnému: T. Š. E., nar. XX. M. XXXX, bytom v C., U. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Dušanom Jánošíkom, advokátom so sídlom Bratislava, Klincová 35, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Iveta Ailerová, Exekútorský úrad Levice, so sídlom Levice, J. Bottu 21, o vymoženie 117.170,53 € s príslušenstvom, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/88/2021-633 z 30. novembra 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie povinného o d m i e t a .

II. Oprávnenému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej aj „exekučný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 10Er/707/2009-546, z 30. júna 2021, zastavil konanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 3. mája 2021 (výrok I.) a súčasne zamietol návrh povinného na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 28. júna 2021 (výrok II.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 243h ods. 1, § 9a ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z. z., Exekučného poriadku a § 230, § 234 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd prvej inštancie ako prvým zaoberal návrhom povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 3. mája 2021, pričom pri rozhodovaní o návrhu prihliadol na skutočnosť, že v danej exekučnej veci okresný súd dňa 20. februára 2012 vydal uznesenie č. k. 10Er/707/2009-131, ktorým rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie, o námietkach proti exekúcii, o návrhu na zastavenie exekúcie a ktorým povolil odklad exekúcie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 26Cb/108/2009. Proti tomuto uzneseniu

(vydanému vyšším súdnym úradníkom) podal povinný odvolanie smerujúce proti prvému, druhému a tretiemu výroku uznesenia. Vo veci rozhodol sudca okresného súdu uznesením zo dňa 18. novembra 2019, č. k. 10Er/707/2009-351, ktorým námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol, námietky povinného proti exekúcii zamietol, návrh JUDr. Ivana Jánošíka na zastavenie exekúcie zo dňa 19. januára 2012 odmietol a nový návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 12. júna 2019 zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal povinný odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 5CoE/26/2020-450, zo dňa 30. novembra 2020 tak, že odvolanie povinného proti výroku I., ktorým súd prvej inštancie zamietol námietky povinného proti trovám exekúcie odmietol, odvolanie povinného proti výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol námietky povinného proti exekúcii odmietol, uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku III., ktorým odmietol návrh JUDr. Ivana Jánošíka na zastavenie exekúcie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku IV., ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, potvrdil. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu bolo okresnému súdu zrejmé, že povinný sa návrhom zo dňa 3. mája 2021 domáhal zastavenia exekúcie z tých istých dôvodov, aké uvádzal v námietkach proti exekúcii a v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 12. júna 2019, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu Komárno sp. zn. 10Er/707/2009-351 zo dňa 18. novembra 2019, ktoré v časti výroku o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii nadobudlo právoplatnosť dňa 03. decembra 2019 a v časti o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 31. marca 2021 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/26/2020-450 zo dňa 30. novembra 2020. Porovnaním námietok povinného proti exekúcii a návrhov povinného na zastavenie exekúcie súd prvej inštancie zistil, že obsahujú totožné námietky povinného, preto uzavrel, že právoplatné uznesenie súdu o námietkach povinného proti exekúcii a právoplatné uznesenie súdu o návrhu povinného zo dňa 12. júna 2019 na zastavenie exekúcie zakladajú procesnú prekážku res iudicata (prekážku právoplatne rozhodnutej veci) pre nový návrh s totožným obsahom podaný z rovnakých dôvodov za nezmenenej skutkovej situácie, z ktorého dôvodu exekučný súd konanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 3. mája 2021 (pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 230 C.s.p., v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p.) zastavil.

1.2. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal návrhom povinného na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 28. júna 2021, ktorý právne posúdil v zmysle ust. § 9a ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, podľa ktorého v exekučnom konaní nemožno podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia (§ 324 a nasl. CSP), ergo ustanovenia Civilného sporového poriadku o neodkladných opatreniach sa exekučnom konaní nepoužijú. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie návrh povinného na nariadenie neodkladného opatrenia ako neprípustný zamietol.

2. Na odvolanie povinného Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 5CoE/88/2021-633, z 30. novembra 2021 uznesenie exekučného súdu ako vecne správne potvrdil. Zároveň o trovách konania rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval nedôvodnosť podaného odvolania, a dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe ním vykonanej aplikácie právnych predpisov rozhodol v súlade so zistením skutkovým stavom.

2.1. Vo vzťahu k otázke veci rozhodnutej odvolací súd poukázal na skoršie rozhodovanie prvoinštančného súdu, pričom súhrnne skonštatoval, že povinný sa návrhom zo dňa 3. mája 2021 domáhal zastavenia exekúcie z tých istých dôvodov, aké uvádzal aj v námietkach proti exekúcii a v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 12. júna 2019, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu Komárno sp. zn. 10Er/707/2009-351 zo dňa 18. novembra 2019 a právoplatné v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/26/2020-450 zo dňa 30. novembra 2020. Odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie uzavrel, že uvedené právoplatné uznesenie okresného súdu zakladá procesnú prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre nový návrh s totožným obsahom podaný z rovnakých dôvodov za nezmenenej skutkovej situácie a súd prvej inštancie z uvedeného dôvodu preto konanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 3. mája 2021 pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 230 C.s.p., v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p., zastavil správne.

2.2. Vo vzťahu k časti napadnutého uznesenia prvoinštančného súdu, ktoré sa týkalo neodkladného

opatrenia, s poukazom na odvolacie dôvody krajský súd uzavrel, že nebolo možné v rámci exekučného konania vydať neodkladné opatrenie, ktoré je zákonne upravené v C.s.p., pričom uvedené vylučuje Exekučný poriadok v ust. § 9a účinného do 31. 03. 2017. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd ďalej skonštatoval, že pokiaľ návrh na vydanie neodkladného opatrenia navrhoval účastník exekučného konania zastúpený právnym zástupcom, nebolo možné mať pochybnosti o tom, že návrh na neodkladné opatrenie bol adresovaný priamo do exekučného konania. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie, preto rozhodnutie s poukazom na § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

3. Uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním, ktoré bolo exekučnému súdu doručené elektronicky dňa 18. mája 2022. Prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f/ C.s.p., a ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie a exekúciu vedenú pred okresným súdom zastavil pre neexistenciu exekučného titulu a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku č. 12/2009 zo dňa 27. augusta 2009, uznesenia okresného súdu zo dňa 30. júna 2021, č. k. 10Er/707/2009-546 v spojení s uznesením odvolacieho súdu zo dňa 30. novembra 2021, č. k. 5CoE/88/2021-633.

3.1. Povinný v dovolaní namietal, tvrdiac nulitu rozsudku Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu v Bratislave zo dňa 27. augusta 2009, sp. zn. 12/2009, ako entity bez právnej subjektivity, opätovne citujúc z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžr/52/2016 a 3Cdo/164/1996, že počas konania opakovane navrhoval exekúciu zastaviť pre neexistenciu dôvodu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a/ a l/ Exekučného poriadku, prípadne vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a túto zastaviť z dôvodu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, avšak súdy oboch inštancií sa predmetnou právnou otázkou posúdenia vykonateľnosti exekučného titulu nezaoberali a vo veci tak bola prehliadaná i doterajšia súdna prax a právne názory dovolacieho súdu (o.i. i v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/11/2011). Dovolateľ zároveň tvrdí, že nesprávnym procesným postupom zo strany okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko súd prvej inštancie doručil povinnému vyjadrenie právnej zástupkyne oprávneného až spolu s uznesením okresného súdu zo dňa 30. júna 2021, č. k. 10Er/707/2009-546, teda v čase, kedy sa povinný k uvedenému podaniu nemohol vyjadriť.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že nie je žiadny z dovolacích dôvodov, ktoré povinný uvádza, rozhodnutia súdov oboch inštancií považuje za vecne správne a navrhol dovolanie povinného ako neprípustné odmietnuť a priznať oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník exekučného konania (povinný), v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), po preskúmaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie povinného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

7. Podľa § 202 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z., o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1. apríla 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

8. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z., modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania voči uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodných ustanoveniach § 243h ods. 1 síce stanovila, že ak § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa

dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, uvedená novela Exekučného poriadku neurčila žiadne pravidlo. Je preto potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach, sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, ktorý záver vyhodnotil ako ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uzneseniach, sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018 a náleze I. ÚS 259/2018.

9. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že dovolacie konanie bolo začaté doručením dovolania exekučnému súdu dňa 18. mája 2022, teda za účinnosti novej právnej úpravy zavedenej novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z. Ak by sa prípustnosť dovolania posudzovala výlučne len podľa nej a podľa okamihu začatia dovolacieho konania, bolo by dovolanie bez ďalšieho neprípustné. Avšak vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, dovolací súd - pri riešení tejto otázky - považoval za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia (k uvedenému viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/15/2017 z 27. septembra 2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2018 pod č. R 24/2018).

10. Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci exekučného konania vydané už za účinnosti novej právnej úpravy, a to dňa 30. novembra 2021. S poukazom na uvedené bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinného proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie exekučného súdu, je bez ďalšieho procesne neprípustné.

11. Dovolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie povinného podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

12. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania oprávneného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.